

Pàtria Jove

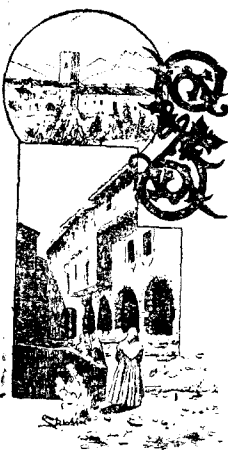
N.º 2

OLOT 18 DE NOVEMBRE DE 1932

Preu 10 centims

nr 12195.

Al combat i a la victòria

EGURAMENT, diumenge, el poble català, que no vol deixar d'esser-ho, que no vol renegar del seu passat, que anhela afermar els trets de la seva fesomia, que desitja la pau espiritual i el redreçament dels creients davant la destrucció sectària, manifestarà a les urnes la seva voluntat terminant i inequívoca.

Cada dia sentireu planys, i complantes, lamentacions i crítiques esterils. Però afortunadament ha arribat l'hora en la qual s'han d'acallar les queixes per dir d'una manera solemne on cal fer-ho, que el poble no està d'acord amb la ruta que s'imprimeix a l'afar públic.

La correntia revolucionària ha fixat descaradament el seu únic objectiu en anul·lar l'Església i esboiar de casa nostra aquest *odor Christi* que embauma tots els seus indrets. Els paladins de l'ordre deuen mostrar la seva posició, mantenint davant i per sobre de tot el principi de la Fe i que conculca la Revolució.

Els fervors sectaris, coneixedors de què en el sí de les famílies és on es forja l'ànima de la raça, persegueixen destruir-la i arrebastar dels

pares el dret imprescriptible i inalienable de la educació dels fills, per mitjà de l'escola única i laica. Hora és que quants es sentin vexats per aquests propòsits, ja en part traduïts en realitats, es redrecin valentment per mantenir abans que tot i per damunt de qualsevol partidisme, d'una manera inequívoca i lleial. l'adhesió als principis que el Dret Natural ha sancionat i que les lleis positives reconeixen en tots els països

Propietaris i terralloners, fabricants i obrers, comerciants i industrials de totes menes, que volen un ordre social, basat no en les filantròpiques concepcions del temps, prenyades d'engany, sinó en la justícia social basada en les sublimes normes de la caritat cristiana; quants estimen que el treball, amb l'estalvi, és l'escala per assolir a la propietat, i quants, divorciats del sentir les modernes utopies, consideren aquesta propietat com a base imprescindible de la família i de la societat plegada, deuen en les urnes mostrar els seus sentiments i els seus ideals en la jornada de diumenge.

La ruta dels temps porta, amb el socialisme i el comunisme, a l'esmicolament de la dignitat humana. L'error del liberalisme, que volia emancipar l'home de Déu, exaltant l'individualisme, ha aconduït a la negació de l'individu per convertir-lo en màquina de l'Estat. I de cara al

J. Puy

socialisme es despulla a l'home de tots els seus béns i de tots els seus drets. Els homes de casa nostra manifestaran obertament diumenge la seva protesta davant de les socialitzacions que ens menacen.

No sempre tindrem el lleure de votar. Una elecció perduda pot representar molts anys d'esclavatge. Mireu Rússia. Mireu Espanya mateix, on tots els esforços del Govern no tenen altra finalitat que ajornar les eleccions molts i molts anys, veient de convertir les Corts en ordinàries. Es riu de la democràcia. Mai com ara els grans principis s'havien proclamat tant per burlar-los més tard.

Catalunya és encara cristiana. A l'hora de

les grans negacions deuen formular-se les grans afirmacions. Rotundes, clares, terminants, inequívokes. No valen les afirmacions elàstiques, a mitges i supeditades a la conveniència d'un partit. Nosaltres sols volem el respecte als drets imprescriptibles de Déu i de la Pàtria. És l'hora de Catalunya, ens diuen, però precisament perquè és l'hora de Catalunya és l'hora de Déu.

Ciudadans: Voteu tots com un sol home la candidatura de la DRETA DE CATALUNYA.

Tenim el més ferm pressagi del triomf.

No malverseu un vot, afavorint candidatures intermitges! Per Déu i per Catalunya!

GIRONINS! La nostra candidatura és la que té major seguretat d'èxit. Representa el bé major no el mal menor; Votar-la és un deure sagrat.

La Lliga no vol guanyar

Grans pensadors i eminents pedagogs han dit i repetit que la primera condició per a triomfar en la vida, era la voluntat.

I efectivament, l'home de voluntat ferma i perseverant assoleix, gairebé sempre, la finalitat que es proposa, sinó en absolut en bona part.

La vida de molts grans estadistes i financers del nostre temps i principalment dels magnats de la indústria dels Estats Units, són una demostració palpable del poder d'una voluntat de ferro. I la caiguda i desfeta d'alts personatges es deuen, en la immensa majoria dels casos, a la seva falta de voluntat.

Tota empresa o activitat mancada de voluntat està destinada al ridícul més complet, per molta que sigui la seva força inicial.

I no cal dir quan ho és de necessària la vo-

luntat en unes eleccions. Sense ella, és fins ridícul voler intentar alçapremar les multituds per a demanar-los-hi el vot.

Es per això que per nosaltres resulta incomprendible l'actitud de la Lliga en les actuals eleccions. Mentre, per una part, va arreu a a demanar els vots, per l'altra, demostra amb fets palpables que no vol guanyar. Doncs, si no vol guanyar, si no té ganes de guanyar, per què combat d'una manera tan aferrissada les dretes, que precisament si s'han presentat ha estat amb ganes i voluntat ferma de guanyar?

Diguem que la Lliga no vol guanyar perquè per aconseguir-ho no tenia més que acceptar la unió que les forces dretanes li oferien i que ella no la volgué no obstant les pressions d'altres personalitats del seu mateix partit.

Davant la divisió existent entre les forces d'esquerra i extrema esquerra i de la manera com es combaten mútuament no podrien presentar-se unes circumstàncies més favorables a una estreta

unió de les forces catòliques per aconseguir la més esclatant victòria.

Si ja ara són molts els que vaticinen la victòria de les dretes, qui podia dubtar-ne anant unides?

Però la Lliga, com que no vol guanyar, no ha volgut unir-se, i si solament ho ha fet en les províncies de Tarragona i Lleida és perquè allà les dretes són en minoria i, per tant, encara que vagin unides no hi ha perill de triomfar, que és l'única cosa que li fa por.

Si la Lliga hagués anat sola en tot Catalunya, hauriem suposat que raons poderoses (tenien d'ésser molt poderoses) de partit, que no podien fer-se públiques, l'obligaven obrar així.

Si sols s'hagués ajuntat amb partits republicans hauriem cregut per principi que no podia anar aliada amb els partits no republicans.

Pero com que suposem que els tradicionals de Tarragona són igual monàrquics que els de Barcelona i Girona, queda explicat per què la Lliga no vol unions a Barcelona i Girona. Aquí, unida, guanyaria i ella no vol guanyar. I per si prou clar no és, vegi's la comparança de la seva política en les diferents províncies catalanes, en les últimes manifestacions d'En Cambó a un redactor d'«El Sol», les quals són prou clares i terminants.

Diu que no volen pas majoria perquè és necessari pel bé de les lleis que del nou parlament sortiran, que no hi hagi cap majoria sinó moltes minories, i que, per això mateix, la Lliga amb pocs diputats en té prou. Més clar ni l'aigua. No vol guanyar, i no ho vol perquè li falta ço primer.

I encara després vénen i diu que vot donat a la unió de les dretes és donat a l'esquerra!

Si és, precisament, votant a ella, que no vol i per tant no pot guanyar, com es llança el vot!

Candidatures

En front de la candidatura de «Dreta de Catalunya» a les comarques gironines, se'n presenten tres considerades com a principals: L'Esquerra, Partit Catalanista Republicà i Lliga Regionalista.

L'Esquerra ja sabem, i avui ho sap tot Catalunya i Espanya entera, com i de quina manera ha manejat l'administració pública d'ençà que la revolució la portà inesperadament al govern de Catalunya. Macià i la seva faràndula, en aquests divuit mesos, han portat Catalunya al més gran dels desgavells.

Mirem, si no, l'afer dels «rabassaires», problema creat per el revolucionari, res més que revolucionari Companys, problema que ara l'Esquerra no sap o no pot resoldre'l. L'Administració a l'Ajuntament de Barcelona ha demostrat als ulls de l'opinió pública, la moralitat política dels homes de l'Esquerra. Una darrera irregularitat, descoberta suara, és l'assumpte de la venda d'empleus municipals. Catalunya s'ha escandalitzat davant d'aquest fef vergonyós. La premsa de tota Espanya s'ha ocupat de l'escabrós negoci, i ha tingut dures censures pels homes del partit esquerrà.

Això sol ja és prou, per a què tothom qui s'estimi el nom de català rebutji la candidatura d'Esquerra, tal com ha estat rebutjada i jutjada la seva nefasta actuació, per tota la gent conscient i honrada.

* *

També presenta candidatura per la circumscripció gironina, aquest partit que ara s'anomena «Partit Catalanista Republicà», retol tercer o quart de la col·lecció que vé aplicant-se; partit sectari, amb un sectarisme refinat i elegant en la forma, i per tant més funest que les explosions colèriques del sectarisme analfabet. Rebutjats els seus homes per el Cos Electoral una i altra vegada, intenten de nou recollir la seva voluntat, valent-se de la desorientació i el desengany de les masses.

Al costat d'homes sectaris, n'hi ha que van a missa i assisteixen a les processons, però per altra part no tenen escrúpols d'anar de braç amb els que votaren l'article 26 de la Constitució espanyola. Per això cal que cap catòlic es deixi enlluernar per cap nom d'aquesta candidatura, perquè votar el Partit Catalanista Republicà, com molt bé digué un orador, és votar contra la llibertat de la Religió Catòlica; és, en definitiva, votar els mateixos principis de desordre del programa de l'Esquerra.

* *

I per últim hi ha la candidatura de la Lliga.

De tothom és sabut, que, en les actuals eleccions,

La «Lliga» per damunt de tot, cerca els interessos del partit i a ells tot ho sacrifica.

---

no s'ha fet un front únic de gent d'ordre, de gent conservadora, de gent de dretes, a causa de l'orgull de la Lliga.

La Lliga ha estat sempre el partit oportunista per excel·lència, de cara només als seus interessos polítics. Es a dir, ha estat oportunista de cara a terra.

Ja de la seva fundació, la Lliga admetia als seus rengles a tothom; tant si era maçó, com protestant, com atèu, com rel·ligiós, com simplement, catòlic; la Lliga ho acceptava tot, i acaparava el sentiment regional per acaparar també en les eleccions, tota la representació en la Mancomunitat i fora de la Mancomunitat.

La Lliga fou un dels pilars d'última hora que sostingueren la Monarquia suara enderrocada. Per tal de créixer, no tingué cap repugnància, en acceptar tantes vegades quantes se li presentà ocasió, les poltrones ministerials. I ara li ha faltat temps per declarar-se republicana. Qui pot tenir confiança amb uns homes que a cada ocasió canvien de color, com els camaleons? Per això no és cosa rara que els republicans els hagin girat l'esquena davant d'aquesta declaració, feta en vistes a les eleccions. I als catòlics tampoc els podia causar cap goig que la Lliga s'adherís a un règim, ara per ara, anti-catòlic, com el que patim.

Hi ha hagut un articulista que ha dit, des de les pàgines d'un setmanari catòlic local, que aquesta hora, l'hora de constituir-se el Parlament català, «no era hora d'esquerres ni de dretes, era l'hora de Catalunya», concepte buit d'expressió i fins inexplicable, puix els postulats de les dretes són els de Catalunya.

Quan les Encíclics dels Sants Pares, quan les Pastorals dels Senyors Bisbes, reclamen i exhorten a tots els catòlics que s'uneixin i que s'uneixin; que formin un front ben compacte tots els que sentin i pensin en catòlic, ens surt un senyor amb aquesta pintoresca sentència: «que l'hora actual no és de dretes ni d'esquerres; és l'hora de Catalunya.»

Sí, és l'hora de Catalunya i perquè ho és, si triomfa el sectarisme, ja veurem quina hora més tràgica serà per tots.

Així són els de la Lliga; ja ho diuen ells: primer i abans que tot, el partit. Primer Catalunya, després Déu; aquesta afirmació, més d'una vegada sortida de llavis dels joves modelats en aquesta falsa doctrina, és en definitiva i en la pràctica un dels apartats principals del programa de la Lliga.

Per això els que sentim i pensem en vertader catòlic, els que volem que per damunt de tot i de per tot imperi el Nom de Déu, no podem menys que lamentar com catòlics individuals, posposen el seu catolicisme als interessos del partit.

Catòlics!! En aquesta hora suprema, no més hi ha d'haver dos partits. **Esquerres i Dretes.** Ment qui diu el contrari. **Amb Déu o contra Déu.**

Catòlics!!! Voteu i feu votar la **Candidatura Unica de Dretes. La DRETA DE CATALUNYA de les comarques gironines.**

A treballar per la causa de Déu, i amb ella, per Catalunya i Espanya cristianes!!!

Les Associacions femenines tradicionalistes estan treballant pel triomf dels candidats de la Dreta de Catalunya. La Cívica Femenina, de caràcter purament catòlic fundada per a fins principalment electorals en defensa dels supremes interessos de la Religió, segurament que també sumará els seus esforços per tal de fer triomfar els candidats de la Dreta de Catalunya.

Significació de la nostra candidatura

La nostra candidatura significa:
Redreçament del poble català davant el sectarisme que impera.

Concòrdia social, que tan vanament va percaçar-se abans d'anar al combat, sense tenir cura en la prodigalitat de concessions que es feren a la «Lliga».

Unió ciutadana, puix el nostre triomf assegura la unió en les vinents eleccions.

La candidatura de la «Dreta de Catalunya» no és partidista. Sols afirma els principis d'ordre davant la negoció esquerrana.

Ferma defensa dels principis cristians, bàsics a Catalunya, puix no hi ha interessos de partit que puguin neutralitzar ni aquests ideals suprems, ni la gestió dels nostres homes.

Garantia de triomf, puix la gran acollida que ha tingut la nostra candidatura és pressagi de victòria.

Estabilitat del Estatut, puix que el seny s'imposarà en la seva implantació.

Reviscolament dels nostres drets de ciutadans i catòlics, car el nostre triomf suposa que Catalunya està a peu dret per la defença del seu patrimoni espiritual, avans de tota altra cosa.

El desvetllament de la acció catòlica, tant dormida, puix la valentia proverbial dels nostres homes els farà donar obertament la cara davant els senglars de totes menes.

L'estabilitat de la propietat menaçada.

La pau religiosa, perseguida.

Una gestió honrada i diàfana.

Una competent administració.

Una moderació i justícia en els impostos.

El bell començar de la reconquesta d'Espanya per Crist, en aquestes hores de persecució i d'escarni.

El bell començar del reconqueriment de la dignitat ciutadana, avui desconeguda.

La posta de les lleis d'excepció que sumeixen a Espanya entera, en una Dictadura.

La justícia social.

L'imperi de la caritat cristiana.

El seny de la raça, en les lleis, costums i actes de govern.

L'albada del reialme de Crist a Catalunya.

Ciutadans, voteu la candidatura de la DRETA DE CATALUNYA!

Notes electorals

Diuen, els de la «Lliga», que la candidatura de Dretes—la única que deu votar tot ciutadà conscient dels seus actes—la integren homes que col·laboren amb la Dictadura.—Siguen més francs, homes, o no us fiquen de peus a la galleda. Que no ho sabeu que en la vostra candidatura també n'hi ha?.. i si no, pregunteu-ho a en Gay de Montellà.

Si vis me flere...

La «Lliga», per pescar, ha donat a la seva candidatura, el nom de «Pacifació Social». L'hi ha dolgut anar-hi amb el seu nom, segurament per despistar. Es clar! com que canvia tant sovint de careta; però és allò que es diu «Aun que la mona se vista de seda...»

Si pels vots donats a la «Lliga» inutilment, triomfés l'Esquerra, qui ho pagaria? El que ho pagaria seria Catalunya.

Voteu doncs, ciutadans, la candidatura de la Dreta de Catalunya, que és altament constructiva i plena de germanor i conciliació.

L'animació en les nostres oficines comarcals és extraordinària. Un veritable auguri d'esclatant victòria. Dóna goig de veure tan jovent, ara que semblava que l'havia acaparat l'Esquerra i Acció; dóna goig de veure com col·laboren tan afanyosament al triomf.

Hem d'agrair a el «Diari de Girona» la propaganda que ens fa amb la seva campanya biliosa i poc mesurada que desdiu molt de la serietat de que vol fer gala.

Segons l'esmentat «diari» nosaltres els catòlics no som ningú. Es clar, com que ell no té gaires partidaris li sembla que, no tenint-ne gaires, no en poden tenir els altres.

Déu els faci bons!

Fins ara es presenten en aquesta «provincia» un eixam de candidatures: Partit Comunista, Esquerra Agrària, Esquerra Republicana, Acció Catalana, Partit Radical, Lliga Regionalista i Dreta de Catalunya. Set candidatures, gairebé totes d'onze candidats!

Planeyem per endavant els interventors, adjunts i presidents de les taules!

Ciutadà: Es l'hora de les grans afirmacions: Per Crist o contra Crist, ha dit el Sant Pare.

En votar, amideix la teva responsabilitat. Vota la candidatura de la Dreta de Catalunya.

Ningú ignora que els senyors de la «Lliga» foren servidors de la monarquia passada i que al costat seu estigueren fins a l'hora postrera.

Doncs bé; el blasme més gros que diuen a l'adversari, és el de monàrquic, sense mirar que de rebot els toca a ells pel temps que ho foren.

D'un vot pot dependre el triomf. Que tothom compleixi el seu deure de catòlic i ciutadà

Ahir va ésser radiada la propaganda què, la «Dreta de Catalunya», va organitzar en els estudis de Ràdio Barcelona. Multitud de compatriotes nostres estigueren sospesos de la eloqüència de Brujeda Julià, Miquel Junyent, Urraca Pastor, Joan Soler i Janer i Martí d'Aymer. Aquest darrer va fer una crida als obrers, remarcant el fet d'ésser la «Dreta de Catalunya» la candidatura que té gent de tots els estaments, i que d'una manera més cabal propugna per les llegendes reivindicacions obreres.

Poser mai s'havien desencadenat tantes insidies a l'entorn d'una candidatura, com les que han estat objecte les de la «Dreta de Catalunya». Ahir va dir-se que es retirava la ne Barcelona, per sembrar la confusió i el dubte, quan al vespre, varis oradors i candidats de la mateixa, amb tons vibrants i contundents propagaren arreu els principis que la pròpia candidatura defensa.

Multitud de dames, de totes les organitzacions femenines de Girona, han publicat un manifest adreçat a les dones de la circumscripció recomanant encarecudament la candidatura de la «Dreta de Catalunya».

A Llers, Arbucles, Bescanó, Mayà i altres llocs la Lliga a l'anar a començar els mitings que hi tenia anunciats, tingué de suspendre'ls a causa de l'ambient contrari que hi havia. A Bescanó, ja començat l'acte, el públic apostrofà als oradors titllant-los de monàrquics disfressats, i, davant la violència que les coses prenién, aquests tingueren d'abandonar el local.

Diu *El Banyoll*, de Banyoles:

«La lluita en aquesta circumscripció electoral que havia de presentar-se netament entre els elements de dreta contra l'esquerra que avui detenta el govern de Catalunya, s'ha vist enterbolida amb la presentació de dues candidatures de caire dretà. Ho sentim i ho deplorem.

La unió fa la força; i en aquest cas, més que mai, era necessari acoblar tots els esforços per fer sortir triomfants onze noms que fossin garantia de veure respectats els nostres sentiments religiosos, la llibertat d'ensenyament, família i propietat, en una paraula, que

poguessim encara veure més arrelades les essències de la nostra civilització cristiana, avui greument amenaçades».

Qui n'ha tingut la culpa d'això?

Per tant els catòlics que desitjaven això per obligar els seus directius a llaurar dret, no haurien de votar la candidatura de «La Lliga», i sí la que formen la de coalició catòlica gironina que brinda.»

Ha arribat l'hora de que els catòlics, prescindint de partidismes polítics, votin o facin votar els candidats de la Dreta de Catalunya que sustenten per damunt de tot en els seus manifestos i programa, els alts interessos de la Religió, de la Família i de la Propietat.

D'aci, d'allà i d'acullà

Una lliçó d'humilitat

En anunciar les candidatures hom acostuma a seguir un ordre alfabètic, pel que fa referència als noms dels candidats. Així no hi ha preferències ni pretericions. Sols s'altera quan en la candidatura hi figura un prestigi de la talla de l'Avi, qui, naturalment, eucapsala la llista.

Però els de l'Esquerra, com els mateixos de la Dreta, s'oblidaren de la costum i això va ésser causa que N'Antoni Dot-Arxé, que pels seus tres noms inseparables i que, per tant en fan un, devia anar davant, es cregués objecte d'una desconsideració.

Un amic li va desfer els dubtes:

—L'ordre sí que tan li fa. El què cal és la importància dels noms. Veus, aquí mateix tens a Josep Munteis, qui, amb tot i ésser un gran poeta, titolava un dels seus millors poemes: «La mula i jo». Aprèn de la seva humilitat davant de la qual fins la del Pobriçó d'Assés empal·lideix.

Es l'hora de les grans afirmacions, davant la negació demagògica.

Amb Crist o contra Crist, ha dit Pius IX.

Un sermó famós

Mossèn Gervasi Serrat, fill d'Olot i rector de Romanya de l'Empordà, va anar a Lourdes i retornà tan entusiasmada que els seus pocs cabals els invertí en construir una cova semblant a la del santuari francès, al peu de la rectoria, i on s'hi venerava la Verge Blanca.

Després de molt batallejar pogué assolir que s'organitzés una romeria i, ple de goig, així predicava als romeus:

—Aquí, aquí teniu el veritable Lourdes i no més enllà de la frontera. Direu que allí hi ha el Gave? Doncs aquí tenim el Fluvià. M'objectareu dient que allí hi ha la roca de Massavielle? Doncs aquí tenim la Penya Saldònia. Em replicareu que allí s'hi aparegué la Mare de Déu? Doncs tingueu entès que aquí s'hi pot aparèixer ara mateix si vol». Apesar de sermons tan convincents i de tan bona doctrina teològica les romeries no continuaren.

La «Lliga» a quants, davant les seves manifestacions ascètiques, quan parla des de «Diari de Girona» i «El Deber» i les de caràcter *centrista* quan convé tocar una altra tecla, tenen escrúpols i dubtes, parla com Mossèn Serrat, de santa memòria:

—Nosaltres som els veritables catòlics, i no els de qui presumen ésser de la Dreta. Que ells presenten missaires a dojo? Doncs nosaltres tenim candidats que suen aigua beneïta; que ells en el Congrés combaten l'article 26 de la Constitució i demanaren justícia en el plet dels rabassaires? Doncs nosaltres també tenim boca per fer-ho.

Ara que, com els sermons de Mossèn Gervasi, no convencen a gaire ningú. Diu l'adagi que, de ben intencionats, l'infern n'és ple.

Censures farisaïques

Un dels darrers números del D. I. C. ve graciós de debò. Fins la seva part sèria esdevé per l'imperatiu del xiste, còmica. I prova al *canto*: Dies enrera, a la seva manera, comentava la desunió de les dretes i, com era natural, en donava la culpa als carlins, amb aquest pintoresc raciocini: Als carlins se'ls posà una única condició i ells, com era d'esperar, no acceptaren: L'adhesió al règim.

O sigui, se'ls posà una condició vexatòria i inoportuna, i que, per tant, ja es presumia que no podrien acceptar-la puix obrar en contrari hauria estat renunciar en absolut la seva ideologia. O sigui, es vol carregar el mort als carlins perquè no acceptaren una condició que precisament es posava per ésser impossible.

Aquestes raons de peu de banc recorden un conte que ve com ni pintat: Un home va caure a un pou i passà per allí un jueu. El jueu en sentir les exclamacions del que s'estava ofegant, li digué: Si vols et salvaré, però abans em tens de donar la bossa.

Les dretes, de no ajuntar-se, poden acabar en la ofensiva sectària. I la Lliga com el jueu del conte, diu la part d'elles, i que com és natural s'estimen la vida com la resta: M'oferesc per arribar a una unió, però abans m'heu d'entregar la bossa, o sigui heveu de renunciar la vostra ideologia, fins en això que ara no ve a sant de què parlar ni retreure. Ens unirem, però heveu de morir abans, políticament.

Major cinisme no és fàcil ni de somniarlo. I repetim, avui: Quan la Solidaritat a ningú se li preguntà si pensava en republicà o en carlí. Sols es digué si es pensava en català. I la Solidaritat va ésser un fet, encara que llavors és de notar que regia la política catalanista un seny i un cor, que foren els de Prat de la Riba. Ara que es ventilen interessos de major transcendència, ara per arribar a una entesa és precís, primer, l'obstacle premeditat de la professió de fe republicana. I de quina República! L'acatament al règim ningú no el nega. Però, una cosa és l'acatament i l'altra l'adhesió, deuen pensar els carlins.

El cubilleteig de les Normes Pontificies

La Lliga sempre ha sabut una estona llarga de cubilletejar les normes Pontificies, per semblar dubtes en les consciències i així pescar a l'aixut.

No tenim temps d'explanar aquest punt i remetem al lector a uns documentadíssims articles que publica El Correo Catalán fa uns pocs dies, però, per sortir al pas a una colla d'insídies que es propaguen, cal fer referència a varis extrems:

Molts s'escriuixen farisaïcament que un sector actüi amb el nom de catòlic, encara que, com la «Dreta de Catalunya», no tingui matç polític: La religió no és cosa de partits i si derroten el bon catòlic algú pot

---

No ha estat possible la unió de dretes per intransigència de la «Lliga».

Cal que tothom ho tingui en compte.

---

pensar que han derrotat tots els catòlics. Pensem-hi: A Alemanya, per combatre el Kulturkampf—lés esquerres d'aquí—per Mons Ketteller es montà, baix la direcció pontificia, el Centre Catòlic que actuà políticament. I encara existeix el partit i encara actua de la mateixa manera o en forma aproximada, advertint que dintre d'altres partits polítics alemanys també hi ha catòlics. A Bèlgica, per combatre el socialisme, va a les urnes el partit social catòlic, que ha ocupat el poder una colla de cops, sense que això sigui obstacle per a que catòlics individuals formin part de partits neutres, com el flamenc. A Itàlia, abans del feixisme, passava altre tant, i a França, segons opinava no fa gaire temps *La Croix*, les persecucions religioses havien estat motivades, més que per altra cosa, per no haver-se unit els catòlics formant un partit d'aquest caràcter i que no seria difícil es constituís dintre poc. Tots aquests partits actuen amb l'aquiescència de les autoritats eclesiàstiques i les Normes Pontificies han estat les que han actuat d'aglutinant.

Ningú nega que fora de la «Dreta de Catalunya» hi pugui haver catòlics—qual acció pot quedar mediatitzada per la disciplina dels seus partits—però això no vol dir que l'agrupament d'homes que compona aquella dreta no pugui ostentar el nom de catòlic, puix el seu únic ideari, en aquests moments, és la defensa dels principis bàsics de la societat. Qui vota la «Dreta» sap que forçosament els seus diputats defensaran l'ideal religiós; qui vota un altre partit—encara que sigui a diputats individualment catòlics—no sap si les conveniències del mateix toleraran certes actuacions. A l'Ajuntament de Barcelona, v. gr., la «Lliga» ha fet el què devia, puix així es situava bé, políticament. A les Corts i fora d'elles, per no convenir-li, la seva actuació ha estat, en matèria religiosa, tan deficient que quasi podem consirerar-la lamentable. Quan els senyors han impedit parlar a Gil Robles, aquest, en una croada gegant, ha alçat Espanya entera. Si els senyors podien impedir la defensa dels ideals més sagrats a d'Abadal i amics, també podien, a l'empar de la seva impunitat parlamentària, alçapremar aquests les masses en defensa únicament de la Religió, com el primer esmentat. Però no ho feren.

No la religió pels partits, sinó els partits per la religió. I a això és al que va la «Dreta de Catalunya».

El càlcul de les probabilitats

Altra objecció constant: S'ha de votar els candidats catòlics amb més probabilitats de sortir? S'ha de distingir: Si estan en llibertat d'actuar, bé. En altre cas, no. S'ha de votar a qui ofereixi més garantia. En-

tre els segons hi ha els de la «Dreta de Catalunya». Quan la llei del Candau, dintre la Lliga hi havia homès molt catòlics i fins molt pietosos, i en canvi s'abstingueren per motius polítics del debat i votació. Es més: En Plaça, diputat per Granollers, rebé molts telegrams dels seus electors demanant-li la seva intervenció, però la disciplina del partit impedi portar a cap el seu propòsit.

A més: Qui coneix les probabilitats? La «Lliga» no s'ha vist en cor de celebrar molts actes anunciats; en les passades eleccions de regidors va quedar en lloc molt desairat a tot arreu; les seves organitzacions són infimes.

Qui pot sentar aquelles? Ella? Quan la vinguda de la República, recordem tots l'article de Cambó. Quan les a Diputats a Corts, tothom també recorda les seves bravates, per anar a altra derrota. Quan les de Diputats a la Assemblea de la Generalitat, igual. Qui pot, doncs, mesurar el què ha de venir, amb aquests antecedents? En canvi, els elements de l'altra candidatura, són molts i molt difusos i naturalment que poden obtenir més fàcilment la victòria.

Naturalment que nosaltres preferirem el mal menor de la «Lliga». Ni que dir. Però pel damunt del mal menor, volem el bé major: la victòria de la «Dreta de Catalunya», ben fàcil d'aconseguir. No ens fiem dels partits que es presenten com a mal, encara que sigui menor.

Candidatura de la Dreta de Catalunya: Girona

Maurici de Sivatte de Bobadilla

Advocat

Joan Soler Janer

Advocat i Periodista

Enric Sagnier Vidal

Comerciant i Advocat

Xavier de Ros de Dalmases

Advocat

Srta. A. de Janer de Milà de la Roca

Publicista

Benet de Pomés de Pomar

Comte de Santa Maria de Pomès, Advocat

Ramon Gassió Bosch

Metge

Miquel Martí Cabrer

Advocat

Joaquim de Sarriera i de Lossada

Advocat

Arcadi de Senillosa i de Gayolà

Baró V de la Roda, Hisendat

Geroni Figa i Sala

Comerciant